

dekomme på den ene side hensynet til hjælpemiddelbrugerens ønske om selv at vælge hjælpemiddel og leverandør og på den anden side hensynet til den kommunale administration.

Vejledningens eksempler på særlige personlige hjælpemidler er hjælpemidler, hvor der kan være tale om særlig følsomme handicap, og hvor den personlige kontakt mellem leverandøren, som har den faglige ekspertise, og brugeren vil være en vigtig fase i hjælpemiddelforarbejdningen. Dette kan være afgørende for det færdige resultat af hjælpemidlet og dermed brugernes tilfredshed.

Med det fremsatte beslutningsforslag er der lagt op til en udvidelse af det område, hvor brugeren skal sikres indflydelse på valg af leverandør. Jeg må på regeringens vegne sige, at vi har stor sympati for princippet om, at der ved hjælpemidler af personlig art bør være en friere mulighed for brugerne til at kunne vælge leverandør. Samtidig finder jeg det dog vigtigt, at en beslutning om at ændre grundlæggende principper i de nugældende regler bliver truffet på et solidt, sagligt grundlag.

Jeg har da også bemærket, at forslagsstillerne har været opmærksomme på, at jeg netop har nedsat en arbejdsgruppe med henblik på en gennemgang af området for synshjælpemidler efter bistandsloven. Af bemærkningerne til beslutningsforslaget fremgår, at denne arbejdsgruppe skal afslutte sit arbejde senest i slutningen af 1995. Det er dog ikke korrekt. Jeg kan oplyse, at arbejdsgruppens arbejde skal være afsluttet allerede senest med udgangen af maj måned 1995.

Arbejdsgruppen på synshjælpemiddelområdet skal bl.a. overveje, om hjælp til brilleglas og kontaktlinser fremover bør ydes som et kontanttilskud. Desuden skal det undersøges, hvilken virkning kommunernes indgåelse af prisaftaler med leverandørerne har for brugerne.

Problemerne omkring kontanttilskud, pris- og leverandøraftaler og frit valg af leverandør indeholder en række problemer af både administrativ og økonomisk art. I den forbindelse må man være opmærksom på, at en udvidet adgang for brugerne til frit at vælge leverandører, samtidig med at man bibeholder princippet om, at hjælpen ydes uden udgift for brugeren, kan bevirke en betydelig prisstigning på hjælpemidler og dermed en forøgelse af de offentlige udgifter.

Jeg mener, at det vil være betænkeligt på nuværende tidspunkt at træffe beslutning om at

ændre hjælpemiddelbekendtgørelsen, før der foreligger materiale til belysning af omfanget af problemerne i de nuværende regler, og før der er opstillet løsningsmodeller, der på en hensigtsmæssig måde kan forene både hensynet til den enkelte bruger og hensynet til de offentlige udgifter.

Arbejdet i arbejdsgruppen på synshjælpemiddelområdet vil kunne medvirke til at skabe klarhed over en række af de problemstillinger, der er forbundet med spørgsmålet om frit leverandørvalg. Resultatet af overvejelserne på dette udvalgte område for hjælpemidler skal indgå i en videre gennemgang af de øvrige hjælpemiddelområder med sigte på, at vi kan få afklaret problemstillingerne og de økonomiske konsekvenser samt opstille løsningsmodeller i løbet af efteråret 1995.

Til sidst vil jeg atter understrege, at regeringen er positiv i sin holdning til, at brugere af personlige hjælpemidler sikres et friere valg af leverandører, men at vi må være i stand til at vurdere konsekvenserne af de forskellige løsningsmodeller, inden vi træffer en endelig beslutning.

Inger Bierbaum (S):

Med dette forslag ønsker Fremskridtspartiet at udvide indflydelsen for modtagere af personlige hjælpemidler efter bistandslovens § 58, således at modtagere sikres indflydelse på valg af leverandør af hjælpemidlet. Med forslaget vil man altså med andre ord fratage kommunerne retten til at lave aftaler med leverandører og derved opnå rabatter.

Som det er nu, er det jo i bestemmelserne præciseret, at hjælpemidler af personlig art netop skal fremstilles individuelt til gavn for den enkelte bruger, og her er det brugeren og fagkundskaben, der er i tæt kontakt med hinanden. Det gælder jo bl.a. i fremstillingen af ortopædiske sko og ved fremstillingen af arm- og benproteser. Men det forhindrer jo ikke kommunerne i at lave aftaler med leverandørerne.

Anderledes er det, når det drejer sig om ikkeindividuelle fremstillede hjælpemidler. Her har kommunerne flere muligheder for at indhente tilbud fra leverandørerne ifølge bekendtgørelsens § 4, stk. 2. Det har en del kommuner valgt at gøre, og derved har de opnået rabatter for på den måde at holde hjælpemiddelkontoen i ave.

Udgifterne på hjælpemiddelområdet har nemlig været meget stærkt stigende i de senere